

TRẠI TÙ T4

Quỳnh Hương (nvn)

Phần 13

Việt Cộng hết sức tàn ác dã man

Tôi di cư tìm tự do năm 1955 muộn màng vì 2 nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là phải lo đưa mẹ tôi từ quê nhà lên Hanoi ở với tôi, để lo giấy tờ di cư tị nạn Cộng Sản, tránh đấu tố đang xảy ra ở ngay trong làng tôi. Nguyên nhân thứ 2, vợ tôi sắp sanh con đầu lòng, phải chờ sau khi sanh nở.

Phòng ngủ trong nhà nghỉ mát của Nguyễn Tấn Dũng

Tình hình quê nhà vào thời gian này rất ngọt ngào. Tôi không dám về làng mà phải ghé nhà anh rể lớn, cách quê tôi khoảng trên 10km để nhờ đưa cháu lên nghe giọng và nói chuyện với bà ngoại.

Có một buổi chiều đạp xe đạp từ Ninh Giang về Hanoi, tới Hải Dương thì đã hơn 8 giờ tối, tôi đi lòng vòng kiếm nhà trọ ở qua đêm. Vô tình tôi gặp một đám đông, khoảng dăm chục người. Tôi tò mò ghé vào, thấy cảnh tượng một người bị trói quặt tay ra sau lưng, đang bị tra hỏi. Đây là cảnh đấu tố tôi được chứng kiến tận mắt. Sự việc này giúp tôi thêm quyết tâm di cư tìm tự do. Một quyết định mà giờ này đôi khi nghĩ lại, tôi thấy là sáng suốt, dù lúc đó còn rất trẻ.

Mời bạn đọc xem trích đoạn dưới đây của ông Nguyễn Minh Cần, nguyên Phó chủ tịch Ủy ban Nhân dân TP Hanoi 1954-1963 viết về 'cải cách ruộng đất' để thấy thêm sự dã man tàn ác của tên cáo đội lốt người Nguyễn Tấn Thành:

Hồi năm 1957, khi xuống thôn Nhân Chính (gần thôn Quan Nhân, vùng Hạ Yên Quyết), Cầu Giấy, chúng tôi được anh em địa phương đọc cho nghe một bài thơ ai đó đã dán ở một miếu cổ hội CCRĐ năm trước:

*Cụ Hồ ơi hỡi ! cụ Hồ ơi!
Thảm cảnh gây chi cuộc đời?
Người hiền "dựa cọc" chờ ăn đạn
Quý dữ "tố bừa" lại thượng ngôi!
Làng mạc, quê hương tan nát cả,
Gia phong, đạo lý đảo điên rồi.
Đất nước đắm chìm trong biển thảm,
Tiếng dân kêu khóc thấu chằng trời?"*

Thật đúng là 'tiếng than dậy đất, oán hờn loà mây'(Ngọc Hân)
Trong giai đoạn đấu tố, dân chúng đặt rất nhiều vè và thơ oán hận.
Về đội CCRĐ thì có câu:

*Đội về đội dựa vào mông
Đội đi, đội để trống đồng ai đeo.
Ai đeo thì mặc ai đeo
Ai mà theo đội thì đeo trống đồng(1)*

Về oán trách Cáo già thì dân than:

*Từ khi ta có bác Hồ
Nhân dân chẳng được ấm no ngày nào.*

.....

Và dưới đây là trích đoạn trong bài "Đôi dòng tản mạn" của nhà văn nữ Trần Khải Thanh Thủy viết ngày 14-12-08:

...Lớn lên, vào đội thiếu niên tiên phong, rồi vào đoàn thanh niên cộng sản Hồ Chí Minh, lại tiếp tục bị hệ thống giáo dục xã hội chủ nghĩa đầu độc, cứ "cha mẹ sinh con, đảng đoàn, thầy cô sinh tính", tôi cũng luôn nghĩ bác là một cái gì đó lung linh cao đẹp lắm. Khi đủ lớn khôn để cảm nhận, nghe bố, mẹ họ hàng kể về những sai lầm chết người trong cái cách ruộng đất, quá tim và trí óc non nớt, ngây thơ của tôi bắt đầu "cựa quậy", vừa nghĩ ngợi vừa đào sâu phân tích, rồi vận dụng với tình hình đất nước trong bối cảnh lịch sử vô cùng bi thương của dân tộc để đi đến nhận định đau lòng là:

Tất cả mầm mống, tội ác, làm đạo đức của xã hội Việt Nam suy đồi đều bắt nguồn từ cuộc cải cách ngu dốt, độc ác, bất nhân, bất nghĩa này: Con đấu tố cha, vợ tố cáo chồng, tự mình bơm máu độc, máu đen của lãnh đạo đảng vào trong huyết quản của bản thân, gia đình, làng mạc, xóm thôn để đồng loạt vu khống, tố điều, cốt có được miếng ăn và "tiếng thơm" là thành phần cốt cán, cơ bản, trung với đảng, hiếu với cha v.v. triệt hạ tàn sát đồng bào vô lỗi như vậy

Kết quả sau cải cách ruộng đất là sự cải táng...mấy trăm nghìn người, đau xót nhất là hàng nghìn người không được chôn cất bình thường mà buộc phải chôn sấp theo lệnh đội trưởng cải cách, vì chôn giữa sẽ không triệt tiêu được nòi giống địa chủ, trong khi theo lời kêu gọi của bác: Để quốc là con hổ, còn địa chủ là bụi rậm để cho hổ nấp, phải tiêu diệt địa chủ, phải quét sạch bụi rậm để con hổ để quốc không còn chỗ nấp, để người dân được sống trong yên lành hạnh phúc, ấm no, theo đúng những lời đảng dạy: Thực hiện người cày có ruộng, ai ai cũng được ấm áo, no cơm...Quả là một sự cuồng sát, ngộ dại mà trong lịch sử Việt Nam, cả trăm triệu vua trước, chưa ai dám..... Tên cáo già Sinh Cung rất gian manh, trước khi phát động đấu tố, hấn tổ chức các lớp học cho đám bản cổ nông, là đảng viên Cộng Sản, học cách đấu tố vài tuần, rồi thành lập những đội CCRĐ. Hấn phân chia các đội không phải dân địa phương mà là đổi từ tỉnh nọ qua tỉnh kia, để dễ dàng thẳng tay tàn sát.

Khi đưa được mẹ tôi lên Hanoi, tôi gửi mẹ xuống ở tạm nhà bạn học. Anh tên Dương Văn Dư, nhà ở trên cù lao giữa hồ Bảy Mẫu.(2) Trong thời gian mẹ tôi ở đó, đám đội CCRĐ của làng có cho anh họ tôi tên Đán, là trưởng thôn lên bắt về. Nhưng khi ông này tới thì không thấy mẹ tôi. Anh ta đi trình công an, nhưng công an mới tiếp thu Hanoi, tổ chức cơ sở chưa xong thì làm sao lo việc điều tra bắt bớ được.

Ông anh họ sợ bọn đội ở quê làng, nên đi hết các nhà bà con trong họ, cư ngụ tại Hanoi để tìm kiếm mà không thấy. Cuối cùng ông phải quay trở về làng để báo cáo kết quả "không kiếm được mẹ tôi" với bọn đội. Sau này tôi nghe bà con ngoài quê vào Saigon cho biết, ông Đán sợ đội CCRĐ quá, nên đổi từ họ Nguyễn sang họ Ngô, coi như tự ly khai với tổ tiên. Thời gian mẹ tôi ở nhà Dư, tôi phải xuống Hải Phòng để nhờ người em họ làm giúp Thẻ kiểm tra cho mẹ tôi, lấy địa chỉ ở Haiphong, để có thể đi lại dễ dàng, không bị chặn ở ga Phạm Sá, ga tàu hỏa nhỏ nằm giữa Hải Dương và Hải Phòng.

Theo hiệp định đình chiến Geneve, Pháp sẽ giữ Hải Phòng đến 15-5-1955 và ga xe lửa Phạm Sá là ranh giới giữa Việt Cộng và Pháp. Lúc này việc di chuyển từ Hanoi xuống Hải Phòng chỉ có tàu hỏa. Việt Cộng không cho xe đồ chạy để chúng dễ kiểm soát người trong các làng xóm di cư. Khi đến ga Phạm Sá là tàu hỏa phải dừng lại. Bọn công an Việt Cộng lên các toa kiểm soát Thẻ kiểm tra từng người. Chỉ những người có Thẻ kiểm tra thuộc các tỉnh lý Nam Định, Thái Bình, Hải Dương và thành phố Hải Phòng, Hanoi mới được đi xuống Hải Phòng.

Khi lo được Thẻ kiểm tra cho mẹ tôi, lại đến phần khó khăn là vé tàu hỏa. Ở ga Hàng Cỏ có 2 quầy bán vé, một quầy cho cán bộ, một quầy cho dân. Quầy cho cán bộ thì vắng teo, quầy cho dân phải xếp hàng từ chiều hôm trước. Tôi phải năn nỉ ông anh con bác, là cán bộ Việt Cộng, cấp cho tôi cái Chứng minh thư là "cán bộ" để mua được vé. Ông anh này đã mất trước ngày Việt Cộng xâm chiếm Saigon.

Qua được bao nhiêu ải khó khăn, khi đã có Thẻ kiểm tra, có vé, nhưng mẹ tôi lớn tuổi, vào cửa soát vé ga chính Hàng Cỏ, có thể chúng giữ lại nếu chúng nghi ngờ. Tôi phải đưa mẹ tôi qua ga xe lửa phụ Gia Lâm để khi tàu dừng là lên ở ga này. Mẹ tôi vào Saigon, sống thêm được 12 năm và mất năm 1967, thọ 72 tuổi.

Tuy đã thấy tận mắt cảnh đấu tố dã man, nhưng còn một chuyện khác xảy ra trong thời gian tôi chạy tản cư cũng cho tôi thấy thêm bộ mặt tàn ác dã man của Việt Cộng. Khi chạy tản cư, tôi ở nhờ nhà một người dân trong thôn Cổ Tiết, giáp huyện Đông Quan. Nhà bên cạnh là một đám công an huyện. Có một đêm bọn này vào vùng Tề, làng Bồ Trang giết một ông trong Ban Hội Tề. (3)Bọn chúng đã cắt quả tim đem về treo ở giây phơi quần áo giữa sân. Chính sách dã man tàn ác của Cộng Sản làm cho tôi ghê sợ chế độ này.

Trong thời gian tiếp tục viết Trại tù T 4, tôi có liên lạc về hỏi hai đứa cháu, 1 đứa gọi tôi bằng chú, năm nay đã ngoài 70, và 1 đứa 55 tuổi gọi tôi bằng cậu. Tôi được biết thêm sự dã man tàn ác của cái gọi là ‘cải cách ruộng đất’ giết người.

Năm 1953, Cáo bắt đầu cho thi hành ‘cải cách ruộng đất’ ở vùng Thanh Hoá, Nghệ An. Việc tiến hành cải cách ruộng đất quá tàn bạo, bắt nhân, đây oan khuất, dồn đại ra các tỉnh đồng bằng sông Hồng. Rất nhiều dân trong các thôn làng tìm đường chạy ra Hanoi, Haiphong. Vì vậy mà làng tôi nhiều gia đình thoát được cảnh đấu tố. Số người không kịp ra đi bị qui địa chủ là 10 người, tôi đã viết trong Chuyện làng tôi. Cùng xã với làng tôi là làng Sơn Đồng, có một người tương đối giàu là cụ Hoàng hữu Cư. Tôi nói tương đối giàu vì so sánh với những tên cán bộ Cộng Sản hiện nay từ cấp Huyện trở lên thì cụ thua xa bọn chúng. Nếu là bọn cấp tỉnh hay trung ương thì còn thua xa một trời một vực. Con trai lớn của hai cụ là ông Hoàng hữu Lưu, bị Việt Cộng bắt, chụp cho cái mũ Việt Nam Quốc Dân Đảng, để bỏ tù từ 1947. Gia đình cụ Hoàng Hữu Cư chạy ra Hanoi, chỉ còn lại Cụ bà, người con dâu lớn là vợ ông Lưu và 2 đứa cháu nội.

Cụ bà Cư bị bắt và bị đấu tố khảo của liên tiếp mấy ngày đêm. Đêm đấu tố đầu tiên, chúng bắt những người khá giả trong các thôn lân cận phải đến coi. Chúng bắt mẹ tôi phải đi coi việc đấu tố cụ bà Bá Cư. Mẹ tôi bị bệnh nên chị tôi đi thay. Mấy ngày sau tôi đón được mẹ tôi lên Hanoi thì bà chị tôi bị đấu tố khảo của 3 ngày. Sau đó chị tôi cũng tìm cách trốn thoát khỏi nanh vuốt bọn quỷ đội lốt người, tôi đã thuật trong Chuyện làng tôi.

Cảnh đấu tố giết người của Hồ tặc 1953-1958

Cụ bà Cư không chịu nổi nỗi nhục do bọn đầu trâu mặt ngựa xỉ vả, chửi bới, nên cụ uống thuốc phiện và dấm thanh tự tử. Lúc cụ mất trong nhà chỉ còn bà Cương, là con gái lớn đi lấy chồng ở làng tôi và bà Lưu là con dâu lớn cùng 2 đứa cháu nội. Người con dâu xin bọn đội đưa đứa con trai 2 tuổi đi khám bệnh cùng với đứa con gái lớn trên 10 tuổi, rồi tìm cách trốn thoát, trong khi chồng vẫn bị tù.

Ông Lưu bị tù, rồi được thả, rồi lại bắt đi tù. Tổng cộng là 23 năm. Khi ra tù, vợ con ông ở Saigon. Các con ông làm ăn khá nên gửi tiền tiếp tế cho bố, để có thể áp dụng ‘thủ tục đầu tiên’, kiếm được ‘giấy phép đi đường’ vào Saigon thăm vợ con. Kế đó các con ông lại lo được hộ khẩu cho bố để được mấy con đã vượt biên và định cư tại Hoa kỳ bảo lãnh. Thế là ông được qua đất tự do. Hiện nay, gia đình ông bà Lưu ở bang Washington và gia đình các con cháu ông bà Cương vượt biên tị nạn Cộng Sản đang sống ở Úc. Tôi có nghe chuyện ông bị tù cùng ông Nguyễn chí Thiện. Tôi không quen biết ông Thiện, nhưng năm 1995, khi đọc trên SanJose Mercury News viết về ông, tôi có đọc bài thơ của ông bằng tiếng Mỹ, sau này tôi ra thư viện đọc bản tiếng Việt, để biết rõ về bài gốc ‘Tôi tin chắc’ mà nhiều độc giả đã khen hay.

Tôi tin chắc

Tôi tin chắc một điều

Một điều tất yếu

Là ngày mai mặt trời sẽ chiếu

Nhưng tôi lại nghĩ một điều (4)

Một điều sâu thẳm

Là đêm tàn, Cộng Sản tối tăm

Nếu nó kéo dài trong mấy mươi năm

Và như thế sẽ buồn lắm lắm
Vi kiếp người sống chẳng bao lâu.

Nguyễn chí Thiện (1969)...

Sau khi Hoa Kỳ bình thường hoá quan hệ ngoại giao với Cộng Sản Việt Nam, năm 1995, Đại Tá Không Quân Hoa Kỳ nghỉ hưu là ông Noburo Masuoka đã giàn xếp để có nơi cư trú đặc biệt cho nhà thơ Nguyễn chí Thiện tại Hoa Kỳ. Sau này đọc báo tiếng Việt, tôi thấy một vài người nêu nghi vấn thơ Hoa địa ngục không phải của ông Thiện. Lại có người nói là ông Thiện chôn thơ của Lý đồng A. Về ông Lý đồng A, tôi biết ông là nhà cách mạng, đảng trưởng đảng Duy Dân chống thực dân Pháp và Cộng Sản. Ông còn viết nhiều sách về lý luận và làm thơ. Tôi có người cháu, lớn hơn tôi 3 tuổi, tên là Nguyễn quang Lành, cũng theo ông và đã bị Việt Cộng giết năm 1947 tại Vĩnh Phúc. Đọc thơ ông, ta không thấy có sắc thái châm biếm như thơ của Nguyễn chí Thiện. Vì vậy lời tố cáo của bà Thảo chỉ có mục đích phá hoại, làm lợi cho CS mà thôi. Hơn nữa thơ của NCT có những bài viết mới, không cùng thời với Lý đồng A.

CHÚ THÍCH:

(1)- Những tên trong đội CCRĐ đến làng nào cũng dụ dỗ, uy hiếp các cô thôn nữ, để thoả mãn nhục dục, sau đó quát ngựa truy phong, theo gương bác Hồ đuôi lớn. Rất nhiều cô mang bầu và sanh ra những đứa con không cha.

(2)-Đôi dòng với anh bạn Dương văn Dur:

Thắm thoát đã 54 năm chúng ta không gặp nhau. Gia đình tôi đã chịu ơn 2 bác và anh một món nợ không trả được. Tôi không biết bây giờ anh ở đâu? Hanoi hay đã đến một quốc gia dân chủ nào?

Xin gửi anh lời chân thành cảm ơn của gia đình tôi. Tôi nghĩ nếu có dịp đọc Hồi ký này, anh thấy bút hiệu là anh nhớ, vì cuốn Truyện đầu tay HIÊN VÀ LAN do Nhà Xuất Bản Chính Ký xuất bản và phát hành, tôi có gửi tặng anh năm 1953.

QH

(3) Trong cuộc chiến tranh giữa Pháp và Việt Cộng 1946-1955, khi quân Pháp chiếm làng nào là họ lập một Ban Hội đồng để điều hành các công việc trong thôn, gọi là Hội Tế.

(4) Trong web dactrung, chép bài

Tôi Tin Chắc Một Điều

Tôi tin chắc một điều

Một điều tất yếu

Là ngày mai mặt trời sẽ chiếu

Tôi lại nghĩ một điều

Một điều sâu thẳm

Là đêm tàn Công Sản tối tăm

Có thể kéo dài hàng mấy mươi năm

Và như thế sẽ buồn lắm lắm

Cho kiếp người sống chẳng bao lâu!

Nguyễn chí Thiện (1969)

Phần 14:

Cũng vì muốn biết rõ sự việc thật giả, năm 2008, tôi có dịp lên Seattle chơi. Người cháu tôi đưa tới thăm anh Lưu.

[VC giết anh Huỳnh văn Phong ở Trảng Bom, Đồng Nai để cướp đất](#)

Vì anh Lưu là anh ruột cháu rể tôi, nên gặp anh tôi xưng hô anh và tôi. Sau khi thăm hỏi nhau, tôi có hỏi: 'Tôi nghe hỏi anh ở tù, anh có tù với ông Nguyễn chí Thiện?' Anh Lưu xác nhận điều này và anh còn cho biết thêm 'trong khi ở tù với nhau, ông Thiện thường làm thơ và đọc cho nghe. Ông Thiện làm thơ hay lắm.'

Tôi có hỏi anh là sang bên này, anh đọc báo có coi hình ông Thiện không? Anh trả lời 'tôi có đọc báo và coi hình ông Thiện'. Tôi lại hỏi thêm 'Thế anh coi hình ông Thiện trên báo có giống ông Thiện tù với anh không? Anh Lưu nói 'Chứ còn ai nữa. Tù lâu năm với nhau sao quên được.'

Bạn đọc còn nghi vấn, xin mở web dưới đây có thể biết rõ hơn:

<http://www.google.com/search?hl=en&q=nguyen+chi+thien&aq=0&og=nguyen+chi&aqi=g10>

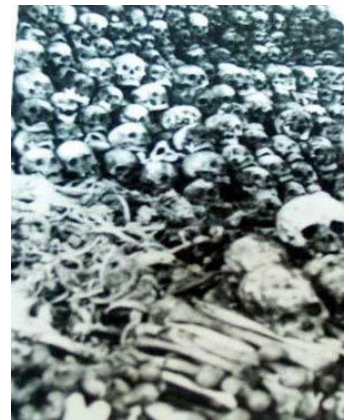
Tôi viết thêm chuyện đấu tố trong cải cách ruộng đất của bác trời đánh cáo Hồ: Làng Đại Nấm, cách làng tôi khoảng 4 km trên con đường đê đi xuôi Ninh Giang. Trong làng có một gia đình khá giả tên là cụ Phàm, cụ họ Nguyễn, chữ đệm tôi không nhớ rõ. Trước 1945 cụ làm Phó Lý, tức là coi hộ tịch trong thôn, nên thường gọi là cụ Phó Phàm. Cụ có 3 con trai và 2 con gái. Người con trai út mất khi còn nhỏ. Các con cụ đều có học cả chữ Pháp và chữ Nho. Năm 1946, 2 người con trai đều nghe theo tiếng gọi của cáo bịp, theo kháng chiến chống Pháp. Người anh tên Nguyễn thế Phiệt, người em tên Nguyễn thế Phở.

Cụ Phó Phàm bị bọn Việt Cộng đấu tố rồi giết chết ở bờ sông Luộc, sau đó bọn khốn nạn Cộng Sản đã chặt đầu cụ, đem bỏ vào cái nồi nấu cám heo (lợn). Trong “Chuyện làng tôi”, tôi có viết về người cháu họ tôi tên Nguyễn quang Ngân, bị bắn chết, xem ra còn chưa ghê rợn bằng việc chúng giết cụ Phó Phàm. Người em là ông Phở nghe tin bố bị giết hết sức đã man, nên dù lúc đó giữ chức Đại Đội Trưởng bộ đội Việt Cộng, cũng bỏ ngũ, hồi chánh theo Quốc Gia chống Cộng Sản. Thời kỳ chính phủ Ngô đình Diệm, ông Phở đã tình nguyện gia nhập Lực lượng Biệt Kích ra Bắc hoạt động. Ông nhảy dù ra Bắc nhiều lần đều chu toàn nhiệm vụ và được máy bay bốc về miền Nam. Đến lần sau chót thì bị bại lộ, ông trốn trong rừng trên 1 tháng rồi bị bắt. Bọn Việt Cộng đánh đập tra tấn ông không kết quả. Sau đó chúng giam tù ông 18 năm ở miền Bắc, trong đó có 6 năm biệt giam trong hầm tối từ 1964. Khi được thả về, ông vượt biên và đến Mã Lai. Tại đây, sau khi phỏng vấn, phái đoàn Mỹ đã đặc cách bốc ông tới Mỹ ngay. Hiện ông sống ở miền Đông Hoa Kỳ.

Người anh là ông Nguyễn thế Phiệt vẫn làm đường đi theo Cáo. Nhưng sau bị thất sủng vì nhiều lý do như 1- Thành phần con “địa chủ cường hào”(!) 2- Có em ruột theo “Ngụy quân”(!) Ông bị kiểm thảo nhiều lần nên phần chí nẩy lâu tự tử, nhưng không chết. Ông Phiệt giỏi chữ Pháp và chữ Nho nên bọn Việt Cộng sau này cho làm ở Ban Tu Thư Hanoi. Ông đã mất tại Saigon cách đây vài năm.

Ở đây, tôi có vài dòng xin lỗi ông Phở, đã không xin phép lại đưa tin tức đau buồn của gia đình ông trong Hồi ký của tôi. Mong ông thông cảm. Sự đau buồn của gia đình ông xin để cho những người tị nạn, trong đó có tôi, cùng chia sẻ, và cũng vạch rõ cho mọi người biết thêm sự dã man của con cáo đội lốt người là Hồ tặc. Với con số 200.000 (theo báo chí của Việt cộng) hay 500.000 người bị Cáo ra lệnh giết trong CCRĐ, đủ để kết tội hấn là ‘tội diệt chủng’

VC giết dân rồi chôn tập thể trong cuộc tấn công Tết Mậu Thân 1968.

Tháng 6-09, tôi gọi về gặp đứa cháu con bà chị ruột để hỏi về nạn đấu tố ở làng cháu, trước kia là huyện Phụ Dực nay đổi là Quỳnh Phụ. Tôi hỏi : ‘Làng cháu có tới 10 người bị qui địa chủ và bị đấu tố không?’ Cháu trả lời : ‘Sao lại 10 người. Trên 100 cậu ạ.’ Tôi thắc mắc “Cái gì mà nhiều thế, trên làng cậu có 10 người thôi mà?” Cháu tiếp: “Làng cậu nhỏ, làng cháu lớn. Nội nhà cháu đã 3 người rồi. Mà làng cậu nhiều gia đình đã chạy thoát ra Hanoi, Haiphong nên không bị đấu tố.”

Tôi hỏi thêm :

- Mẹ cháu có bị đấu tố không?
- Không cậu ạ.
- Vậy những ai?
- Bác Đảng, bố cháu và chú Hậu.
- Bố cháu bị đấu tố ra sao?
- Bố mẹ cháu kể lại, ngoài việc họ cho người mắng chửi, sỉ vả, khảo của dẫu chỗ nào, họ còn bắt bố cháu “đội cối đá 1 tháng” suốt ngày đêm, trừ giờ đi ngủ. Bác Đảng ngoài việc bị hạch hỏi, tra của, bác còn bị ‘đội cối đá 1 tháng rưỡi’, còn chú Hậu bị ‘đội cối đá 3 ngày’. Vì chú Hậu không có ruộng và chưa lập gia đình.
- Tại sao bác Đảng lại bị ‘đội cối đá’ lâu hơn bố cháu?

- Vì bác Đảng có trên một mẫu ta ruộng và 2 con trâu. Bác cho cấy rế (1), nên bị đội qui là 'địa chủ cường hào'. Bố cháu có 8 sào ,không cho cấy rế thì bị qui là 'địa chủ'.(một sào ngoài Bắc = 360 mét vuông, một mẫu ta là 10 sào, hay 3.600m²)

Tôi lại hỏi cháu;

- Có phải đến năm 1958 thì hết phải không?
- Năm 1956 thì bố cháu được hạ xuống 'phú nông', còn bác Đảng bị cô lập đến năm 1970 mới huỷ bỏ.

Tôi hỏi cháu :

- Cô lập như thế nào?
- Dạ, cô lập là họ cho mấy sào ruộng tự cày cấy lấy để sống. Không được sinh hoạt gì trong thôn trong xã. Cái đó cũng như để sỉ nhục mình.

Tôi cũng được biết thêm do người em cô cậu, từ miền bắc vào Saigon thăm con, và ghé chơi với em út tôi vài ngày đầu tháng 12- 2009. Tôi gọi điện thoại về thăm hỏi sức khỏe của mẹ tôi, năm nay đã 97 tuổi. Cậu mẹ tôi ở làng Kỳ, thuộc huyện Đông Quan, ngày nay Việt cộng nhập 2 huyện Đông Quan và Tiên Hưng thành 1 huyện gọi là Đông Hưng. Cậu tôi tên Nguyễn văn Châu. Làng Kỳ nằm cạnh đường số 10, phía bên kia đường 10 là làng Cổ Tiết thuộc huyện Quỳnh Côi. Em tôi cho biết năm 1955, bố nó bị đấu tố 3 ngày đêm, rồi không chịu nổi sự nhục nhã chửi rủa của bọn đầu trâu mặt ngựa, học trò của tên Hồ dâm tặc, cậu tôi đã uống thuốc phiện, dấm thanh tự tử.

Tôi có hỏi em tôi :

- Lúc bố em bị đấu tố thì em bao nhiêu tuổi?

Em cho biết:

- Lúc đó em mới 15 tuổi, chưa lập gia đình.
- Bố mẹ em có bao nhiêu sào ruộng?
- Bố mẹ em có 8 sào ruộng.(so với miền Nam Việt nam thì gần 3 công= 2880 mét vuông)

Khi còn ở quê nhà, tôi thường tới thăm ông bà ngoại. Tôi biết cậu tôi là một nhà nông, không có một chức vụ gì trong thời Pháp thuộc. Tên cướp ngày Hồ dâm muốn lấy ruộng nên đã bắt những người có ruộng đem ra đấu tố, rồi tịch thu hết ruộng nhập vào hợp tác xã.

Những điều tôi ghi lại trên đây cho ta thấy rõ sự dã man của Nguyễn sinh Cung. Hắn đã theo lệnh quan thầy Josef Stalin, Mao trạch Đông để giết đồng bào mình, gây chia rẽ trong thôn xóm, cũng như làm ly tan biết bao nhiêu gia đình, đồng thời làm đảo lộn nếp sống văn hoá lâu đời của dân tộc Việt. Hắn áp dụng chủ nghĩa vô thần nên đình, chùa, miếu trong thôn đều bị huỷ hoại. Sau đó hắn cướp hết tài sản ruộng vườn của những người khá giả rồi tập trung vào trong tay Đảng . Ngày nay, lũ con cháu Cáo tên nào cũng tham nhũng , ăn hối lộ, của cải giàu gấp vạn lần những người bị Cáo giết trong CCRĐ. Những sự thực hiển nhiên này cho ta thấy đảng Cộng Sản chính là một đảng cướp.

Khoảng cách giàu nghèo trong chế độ Cộng Sản Việt Nam hiện nay gấp hàng ngàn lần thời Pháp thuộc. Nhìn trên các web cho thấy biệt thự của các tên trùm trong bộ chính trị, và kể cả những tên đã về hưu, cũng gấp triệu lần người giàu mà cũng là người ơn của Việt Cộng , đã bị Hồ tặc giết đầu tiên trong 'cải cách ruộng đất' là bà Cát Hạnh Long. Trong truyện chường của Kim Dung thường viết về một thứ thuốc làm tâm thần con người lú lẫn là 'tam thi não thần đơn', hoặc cây "sinh tử phù", uống vào hay cấy vào là bị người khác sai khiến. Nhưng thực tế không có thuốc này, và nếu có thì vẫn còn thua thuốc Bịp của bác Cáo. Bác bịp mấy chục năm mà dân chúng, trong đó có những tên nằm vùng ở miền Nam, đã cầm đầu làm mọt cho bác.

Trong số những người bị bịp miền Bắc có luôn cả các cụ Hoàng minh Chính, Trần Độ, các ông Phạm quế Dương, Bùi Tín và bà Dương thu Hương, gần đây có ông Tô Hải.....Còn miền Nam thì có đám trí thức chồn lùì Dương Quỳnh Hoa, Trương Như Tảng, thầy chùa Trí Quang của Phật giáo, linh mục lấy vợ Nguyễn ngọc Lan của Công giáo và đám các ông Hà sĩ Phu, Tiêu Dao Bảo Cự.... Khi tình ngộ thì tóc đã hoa râm.

Bản tính tàn ác của bọn cán binh Cộng Sản đối với tù nhân là Sĩ Quan Quân Đội VNCH thì chúng còn gắt gao hơn những tù hình sự. Con số 39 ngôi mộ trong L 19, phần lớn là bị chúng đánh chết hoặc bắn chết khi trốn trại. Tôi không rõ chi tiết các trại 1, 2, 3, 5, 6, và Trại Sĩ Quan Nữ Quân nhân ra sao. Riêng trại T4 không một người nào chết vì bệnh trong suốt 4 năm. Nhưng chúng đã đánh đập đến chết Hạ sĩ Nguyễn Văn Bảo mà tôi đã đề cập ở Phần 2 và đánh anh Nguyễn Văn Tụng rất tàn nhẫn trước mặt nhiều tù nhân. Sau đó chúng nhốt anh vào Connex và bắn anh 3 phát đạn AK.

Nếu trường hợp đánh đập hay bắn người vô tội và như thế xảy ra ở Guantanamo thì báo chí không phải chỉ ở Mỹ mà là còn cả thế giới tự do đã ồn ào rùm beng. Trường hợp Tướng Nguyễn Ngọc Loan bắn 1 tên đặc công Việt cộng tấn công Saigon Tết Mậu Thân cũng đã quá ồn ào, làm lợi cho Cộng Sản.

Bọn Cộng Sản bưng bít tin tức trong trại tù. Suốt 5 năm ở tù, tôi không thấy một phái đoàn ngoại quốc nào tới xem xét. Khác với nhà tù của phía tự do, động một chút gì hành xử quá đáng với tù nhân là hết hội đoàn này đến hội đoàn khác, báo chí ngoại quốc lên tiếng. Guantanamo là một dẫn chứng.

SỰ TÀN ÁC MỚI NHẤT CỦA VIỆT CỘNG

Thời gian đang tiếp tục viết TTT4, tôi nhận được bản tin do người bạn chuyển tới, nói về cảnh tượng giết người dã man do bọn cán bộ cộng sản ở Trảng Bom, tỉnh Đồng Nai, trong âm mưu cướp đất của gia đình chị Nhân. Dưới đây là bản tin:

Hà Nội – Ngày 24/6/2009 chị Huỳnh Thị Nhân cho biết: Năm 1994 Chủ tịch huyện Trảng Bom là Đoàn Hải mưu toan chiếm ½ khu đất mặt tiền rộng 70 m, diện tích khoảng 8000 m² của 4 gia đình anh các chị em chị, với lý do đây là đất của lâm trường Thống Nhất, trong khi thực sự đây là đất của đại gia đình chị. Năm 1999, chị ra Hà Nội kiện và năm 2000 Phó Tổng Thanh tra Nhà nước là Dương Ngọc Sơn đã buộc chính quyền địa phương trả lại đất cho 4 gia đình chị em chị.

Lúc này ông Đoàn Hải lên làm Phó Giám đốc Sở Nông Lâm Đồng Nai và bà vợ là Nguyễn Thị Thành lên làm Chủ tịch huyện. Họ cấu kết với các cán bộ tham tàn khác trong tỉnh tiếp tục quyết tâm chiếm đất của gia đình các anh chị em chị.

Năm 2003, tỉnh Đồng Nai lại ra quyết định thu hồi một nửa số đất đã được trả với lý do là đất của lâm trường Thống Nhất. Phần đất còn lại phải đóng thuế 100%.

Thực chất lúc này, sau khi bị báo đài và các cơ quan trung ương phanh phui vụ biển thủ mấy nghìn hecta đất, nhiều cán bộ ở Đồng Nai lại quyết tâm tái chiếm đất của chị Nhân và các gia đình anh em chị nhằm bù đắp phần thiếu hụt. Gia đình các anh chị em chị Nhân kiên quyết phản đối quyết định bất công này và tiếp tục kiện lên trung ương. Kết cục là một chuỗi những đau thương đổ xuống gia đình chị.

Ngày 15/4/2006 chị Nhân bị cướp giấy tờ liên quan đến khu đất 8000 m².

Ngày 6/12/2006 chị Nhân bị bắt rồi bị kết án 22 tháng tù giam vì bị bỏ vợ, cáo gian là đã lấn chiếm đất của một gia đình cán bộ lâm trường Thống Nhất và chặt phá hơn 20 cây rừng.

Tháng 6.2008, trước khi chị Nhân ra tù 1 tháng, thì Chủ tịch xã, Trưởng Công an xã Bắc Sơn và 1 người khác đòi ủi phá nhà chị Nhân. Em trai chị là Huỳnh Văn Phong đứng ra phản đối và bảo vệ nhà cho chị.

Mười ngày sau, cán bộ xã trên đây hậu thuẫn cho côn đồ đập phá và ném bom xăng vào nhà anh Phong. Gia đình anh khiếu nại lên chính quyền tỉnh, tỉnh làm ngơ không can thiệp

Ngày 20/7/2008, nhận được điện thoại của một người quen mời anh đi xin lại cái xe nơi một gia đình xui gia của bố mẹ anh, cách nhà khoảng 3 km. Anh Phong gọi người em rể là Nguyễn Thanh Lâm cùng đi. Khi hai anh em vừa đến nơi thì bị một nhóm khoảng 20 chục thanh niên lao ra bao vây, tấn công bằng nhiều loại hung khí khiến cho anh Phong (31 tuổi) chết ại chỗ và anh Lâm (33 tuổi) chết khi đang cấp cứu tại bệnh viện.

Ngay sau đó, 2 anh em ruột là Nguyễn Văn Duy và Nguyễn Văn Dũng thuộc nhóm đối tượng giết chết hai anh Phong và Lâm- đã ra tự thú. Một tuần sau Nguyễn Văn Dũng được thả và đã đi làm bảo vệ cho công ty nước ngoài ở đại phương. Công an tỉnh Đồng Nai đã đổi trắng thay đen khi cho rằng cái chết của 2 anh Phong và Lâm là do hai băng nhóm “xã hội đen” thanh toán nhau, trong khi gia đình chị Nhân cho biết 2 tên Dũng và Duy hoàn toàn không có mâu thuẫn gì với gia đình các anh Phong & Lâm.

Chị Nhân khẳng định cán bộ tham nhũng tàn ác tại địa phương đã tổ chức giết chết dã man 2 người em của chị để trả thù việc các anh chị em trong gia đình chị khiếu nại tố cáo các quan chức tham tàn của xã Bắc Sơn, của huyện Tráng Bom và của tỉnh Đồng Nai liên quan đến vụ cướp đất của gia đình các anh chị em chị và vụ ăn chia khoảng hơn 2000 héc-ta đất rừng ở Bắc Sơn.

Hiện nay, sau nhiều đơn từ kêu oan, vụ án giết 2 người em chị Nhân vẫn chưa được xét xử, trong khi đó gia đình các anh chị em chị Nhân vẫn đang bị đe dọa tấn công và cướp đất. Lúc này chị Nhân, 4 người em và 7 người cháu là con của anh Phong và anh Lâm đang vất vưởng ở Hà Nội kêu oan cho chồng, cho cha, cho em và cho chính mình.

Thái Hà CTV CSSR

(còn tiếp)

CHÚ THÍCH :

- (1) "Cấy rẽ" có nghĩa là người chủ có ruộng, nhưng không làm mà giao cho người khác canh tác, mỗi vụ chiêm hoặc mùa nọp cho chủ ruộng một số thóc, tùy theo diện tích ruộng canh tác. Số thóc nọp này gọi là "tổ"